

13 בדצמבר, 2010

לכבוד

פרופ', איתן ששינסקי, יו"ר

הועדה לבחינת המדיניות הפיסקאלית בנושא משאבי נפט וגז טבעי בישראל

נכבדי,

הנדון: נייר עמדה משלים מטעם חברת כהן פיתוח ומבני תעשיה בע"מ - דו"ח ביניים מטעם

הועדה הנכבדה

בשם מרשתנו, כהן פיתוח ומבני תעשיה בע"מ ובהמשך לדו"ח הביניים (המקפל את מסקנות הביניים מטעמה של הועדה הנכבדה), מוגש בזה נייר עמדה משלים בנושאים שהובאו לבחינתה של הועדה הנכבדה.

מובהר בזאת, כי הדברים שיובאו להלן בתמצית בלבד (לנוכח מגבלת העמודים שהציבה הועדה) מצטרפים לדברים שהובאו במסגרת נייר העמדה שהוגש מטעם מרשתנו ביום 25.8.2010.

עוד יובהר, כי בשל העובדה שעד למועד הגשת נייר עמדה משלים זה, טרם הועברו למרשתנו (ו/או למי מטעמה) תשובות ביחס לשאלות ההבהרה שהופנו לוועדה הנכבדה (ביום 28.11.10), אזי נפגעה קשות יכולתה של מרשתנו להבין את דו"ח הביניים על העובדות והנתונים השונים המופיעים בו, ולהתייחס לדברים כפי הנדרש במסגרת נייר עמדה משלים זה, והשימוע בעל-פה.

פנחס רובין
מוריאל מטלון
צבי אפרת
ג'ק סמית
דפנה טלגם
איל מרום
גור י. סביר
עופר צור
איתי גפן
איל רז
ארז הראל
*חיים פרידלנד
ליאור פורת
ירון אלכאי
שרון ורקר-שגיא
עידית גלי הינה
אלית אלקון מ-טל
אלי אליה
שלמה כהן
****דניאל פסרמן
****גיל גריידי
**בנימין וולטרך
נועם רונן
אלי כהן
אילת עינב-ריפשיין
מאיה צברי
ד"ר יעל ארדור בר-אילן
יורם ערד
מאיר לוי
יאיר שילוני
כפיר יזגר
****ארי פריד
עדי בן-חור עפרוני
אורלי סנבאום
ראני מ. חאג'י-חיא
תימור בלן
אביבם הנדל
אלדד צברי
שירי שני
ענבל אביעד
הגר אלון
ענבל זכאי-חורב
אילן יונס
מיכאל איילון
גיא נאמן
עומר פורז
שגית אוחנה-ליבנה
דנה גרובר
****מירית בר-הופמן
אסף שלוש
עדי אוסובסקי
נורית טראוריק
ליאור רלוי
תמר כהן
אייל נירנברג
הראל שחם
איתי איצקוביץ
חיי ז. שלו
יונתן מטלון
דפנה מילבליץ-בכרך
עדי נחמיאס-תנינה
עידן צר
ישראל ספירו
טל קרני
*קארין שטבהולץ-נבות
שרית סלופסקי-רחמים
יועד כוכבי
איתי משיח
ענבל רביד-בדנר
דניאל הופנונג
יונתן פוסרמן
גיא קרן
עופר פליישר
רונת רוזנשטיין-בראל
מיקי רויטמן
מאיה הופטמן
שלמה אביעד זזר
אסף אבטובי
אורי יצחק
יצחק לזר
יפתח פרבר
גדעון אבן אור
מורן ארז
אהוד כנגלוסון
מורן ניני
עידו נפתלי
אסף פרוסק
אדם צ'אקיר
יואב קרמר
יהונתן ראף
ענת אדלשטיין
רעות אושעיה
שרון זיתוני
דניאל לסרי
משה קריגר
ישראל שי גרינפלד

* בעל רשיון עריכת דין במדינת ניו יורק
** בעל רשיון עריכת דין במדינת ניו יורק וניו ג'רזי
*** בעל רשיון עריכת דין במדינת ניו יורק ומסצ'וסטס
**** בעל רשיון רואה חשבון

צבי זוהר, יועץ
ירוחם גורניצקי
(1921 - 1997)
בועז נהיר
(1930 - 2006)
אריאל זליכוב
(1955 - 2009)
דליה רונן
(1956 - 2000)

שדרות רוטשילד 45, בית ציון
תל אביב, ישראל 65784
ת.ד. 29141
טלפון: 03-7109191
פקס: 03-5606555
office@gornitzky.co.il

שדרות אבא אבן 1
הרצליה פיתוח 46120
ישראל
טלפון: 09-9589594
פקס: 09-9589596
herzlia@gornitzky.co.il

א. "והפליה, ידענו, היא הרע-מכל-רע"

(מסקנות הביניים מטעם הועדה, לו תאומצנה חלילה, יחריפו את ההפליה הפסולה בין גז מצרי ובין גז ישראלי - וזאת חלף העדפתו של גז "כחול - לבן")

"והפליה, ידענו, היא הרע-מכל-רע. הפליה מכרסמת עד כלות ביחסים בין בני-אנוש, ביניהם לבין עצמם. תחושת הפליה מביאה לאובדן עשתונות ולהרס מירקם היחסים בין אדם לרעהו. אנו נתקלים בתופעת ההפליה יום-יום: במקום העבודה, בבית המשותף, בעמידה בתור, ביחסם של בעלי שררה לאזרח ולתושב. כך בהפליה אישית, כך בהפליה חברתית, כך בהפליה אתנית, כך בכל הפליה והפליה. הפליה תפרק משפחה. בהפליה מתמשכת יאבד עם ותשבות ממלכה. אין פלא בדבר אפוא שבכל אתר ובכל דור עשו ועושים בני החברה הנאורים להעלמתה ולמיגורה של ההפליה. והמלחמה היא מלחמה מתמדת, מלחמת יום-יום. משולה היא להדיפת גלי הים, שאם תנוח לרגע ישטוף ויכסוך. עיקר הוא, כמובן, יחסי האנוש בחיי היום-יום. וגם אם לא נדקדק בקיום המצווה "ואהבת לרעך כמוך", נתבע ונתבע קיום הצו "דעלך סני לחברך לא תעביד": כל ששנא עליך לא תעשה לחברך".

(כב' השופט (בדימוס) מ. חשין בבג"ץ 7111/95 מרכז השלטון המקומי נ' הכנסת (פורסם בנבו) (1996)).

1. למקרא האמור מתקבלת התחושה כאילו עסקינן בדברים אשר נאמרו ביחס לענייננו ממש.
2. ודוק - לו תאומצנה חלילה מסקנות הביניים של ועדת ששינסקי הנכבדה, הדבר יעמיק ויחריף את ההפליה הפסולה שכבר קיימת בין הגז המקומי "כחול לבן" לבין "הגז המצרי" המתחרה עימו באותו שוק ישראלי (במקום לצמצם הפליה זו).
3. בכל הכבוד, הכוונה להעלות (באופן דרמטי) את נטלי המס החלים על ספקי הגז הישראליים שעה שהמדינה בוחרת להעניק לספק גז מצרי פטור גורף מתשלום מס למשך 20 שנה - איננה ראויה, איננה סבירה ואיננה הוגנת.
4. אין זה גם ראוי או סביר, כי בעוד שמחפשי גז ונפט בישראל (אשר השקיעו עד הלום ובאופן בלעדי מאות מיליוני דולרים בתחום חיפושי הגז ובשל הסתמכותם על כללי משחק (מס) ידועים ומובטחים) יכרעו תחת עולו של המס בנוסף להיותם נושאים בנטל תשלום התמלוגים, ייהנה ספק גז זר מיתרון תחרותי דווקא כאן "בבית" - בשוק הישראלי.

5. אפליה פסולה שכזו לא רק שהיא בלתי צודקת ובלתי ראויה, אלא גם עלולה להביא, בסופו של יום, להזנחת מקורות האנרגיה הישראליים לטובת מקורות האנרגיה המצריים, ולפגוע אנושות באינטרס הלאומי הישראלי השואף, בין היתר, לצמצם את תלותה של המדינה במקורות אנרגיה זרים (ערביים).
6. די בשיקול חשוב ומרכזי זה כדי להביא לכך שלא תאומצנה המלצות (כלשהן) שמשמעותן הגדלת נטל המס של ספקי הגז הישראליים. ברור, כי לכל הפחות מדובר בשיקול מן המעלה הראשונה שעל הועדה הנכבדה לשיקול היטב שעה שהיא בוחנת את הסוגיה של הפרק.
7. אלא מאי? שעיון בדו"ח הביניים של הועדה (ובנספחים וחוות הדעת שצורפו לו), מלמד כי למרבה הפלא והתמיהה הועדה הנכבדה ויועציה השונים נמנעו מלבחון את הדברים באספקלריא חשובה זו.
8. כשנשאל על כך במסגרת מסיבת העיתונאים מיום 11.11.2010 השיב (אישר) פרופסור ששינסקי כי הועדה הנכבדה אכן לא עסקה בסוגיית האפליה בין גז מצרי ובין גז ישראלי, עת גיבשה את מסקנותיה. מתברר, כי סוגיה קריטית זו פשוט לא נלקחה בחשבון במסגרת דיוני הועדה.
9. זאת ועוד - גם במסגרת חוות הדעת של המשנה ליוהמ"ש (בעמ' 11) - עו"ד אבי ליכט הנכבד - נאמר: **"לגבי הטענה בדבר הפגיעה בשוויון, הראינו כי ההסדר החדש אינו מפלה אלא יוצר הבחנה מותרת וראויה בין ענף הנפט לענפים אחרים במשק..."**. קרי - גם כאשר נבחנה (קמעא) על ידי הועדה ומי מטעמה טענת "הפגיעה בשוויון" (בשולי הדברים ובאופן לא ממצה לטעמנו), הרי שהיא נבחנה באספקלריא "פנים משקית" ותוך התייחסות להשוואה בין ענפים שונים במשק הישראלי, ולא בראי האפליה בין גז מצרי וגז ישראלי.
10. הדברים מתמיהים ומעוררים אי נוחות רבה - בכל הכבוד, אי התייחסותה של הועדה במסגרת דיוניה לעניין קריטי זה מהווה פגם היורד לשורש הליך עבודתה של הועדה ולא מותר ספק באשר מסקנותיה והמלצותיה לוקות בחסר (לשון המעטה).
11. ונשאל - הכיצד קרה שמשקנות הועדה גובשו מבלי שנבחנה (לפני ולפנים) סוגיית ההפליה בין גז מצרי וגז ישראלי, על השלכותיה השונות והמורכבות?; הכיצד יתכן כי הועדה הנכבדה החליטה להמליץ על העלאה דרמטית של שיעורי המס החלים על ספקי הגז הישראליים מבלי שנתנה דעתה לכך שיישום מסקנות אלו יחריף (במקום לצמצם) את ההפליה הפסולה שכבר קיימת בין הגז המקומי "כחול לבן" לבין "הגז המצרי" המתחרה עימו באותו שוק ישראלי?; הכיצד נפקד מקומו של עניין חשוב זה מרשימת העניינים והשיקולים שעמדו בפני הועדה כאשר גיבשה את מסקנותיה?¹

¹ עוד יצוין בעניין זה, כי בית המשפט הנכבד (כב' השופט נ' סולברג) שדן בעתירה המנהלית לפי חוק חופש המידע שהוגשה על ידי מרשתנו יחד עם עותרות נוספות (עת"מ 29451-08-10) לקבלת מסמכים שנדרשו לעותרות כדי לגבש את טיעוניהן בפני הועדה (לרבות מכתב ההתחייבות שניתן על ידי המדינה לספק המצרי), קבע במסגרת פסק הדין בעתירה, כי מסמכי הפטור לספק המצרי נחוצים לדיון ולליבון הסוגיה העומדת בפני הועדה. דא עקא, וכפי שעולה בין היתר ממסמך "השלמת הטיעון" שהגישה המדינה לבית המשפט המחוזי ב-15.9.2010, **"מכתב ההתחייבות נשוא הדיון לא הוצג בפני חברי וועדת ששינסקי"** (ר' סעיף 2 שם). יתרה מכך, עצם קביעתו זו של בית המשפט הנכבד כשלעצמה, מעידה בבירור, כי אף לשיטתו של האחרון כלל לא עומדת האפשרות בפני הועדה הנכבדה שלא לבחון את סוגיית האפליה שבין הגז המצרי לגז הישראלי ושלא ליתן לכך משקל במסגרת המלצותיה. גם בכך יש כדי לערר תהיות וסימני שאלה.

12. העדר דיון וליבון של עניין קריטי שכזה (המצוי באבן הליבה של סמכויות הועדה), פוגע פגיעה קשה מאוד לא רק במסקנות והמלצות הועדה (מכל סוג), אלא גם, ובין היתר, באינטרס הלאומי הישראלי.
13. אין צריך לומר, כי הפטור ממס למשך 20 שנה שניתן לספק הגז המצרי איננו עניין של מה בכך כפי שמנסים כעת (גורמים בעלי אינטרסים ברורים) להציגו. הפטור הגורף ורב השנים שניתן לספק המצרי מהווה הטבה משמעותית ויוצאת דופן לספק המצרי (על חשבון ספקי הגז הישראלים ועל חשבון הציבור בישראל).
14. כך סבורים לא רק המומחים מטעם ספקי הגז הישראלים אלא גם ובין היתר פרופסור י. מ. אדרעי שחוות דעתו צורפה לדו"ח הביניים בתמיכה למסקנות הועדה. כפי שעולה מכתבה שהתפרסמה באתר גלובס ביום 2.8.2010, פרופסור אדרעי סובר אף הוא כי -

"ככלל, אמנות בנושא מיסוי נחתמות בין מדינות במסגרת הסכמי הדדיות. האמנות כתובות בדרך כלל בלשון כללית של 'מדינה א' נותנת למדינה ב' וכו'. כאן מדובר באמנה שנתפרה עבור חברה ספציפית, שזה מאוד לא מקובל".

15. אותו פרופסור אדרעי כותב בספרו "אירועי מס עלייתם (ואיבונם?) של דיני מסים בישראל", מילים חד משמעיות כנגד חקיקת מס היוצרת הפליה בין "בעלי יכולת שווה". ובלשונו של פרופסור אדרעי, (שם, בעמ' 32):

"משהעדיף בית המשפט העליון להניח שהקריטריון לשווי ולשוני בין משלמי מס הוא לא צורת הפקת ההכנסה, לא סוג אמצעי הייצור המשמשים להם ביצירת ההכנסה וגם לא מידת ההנאה שהם מפיקים מהסחורות והשירותים הציבוריים שהממשל מספק לנו, אלא ביכולתם הכלכלית, הרי נפל דבר בישראל. פירוש של דבר הוא שכל אימת שחוק מס ייצור הפליה בין בעלי יכולת שווה, משמע שהוא פגע בעקרון השוויון החוקתי..."

16. ודוק: אין המדובר באמירות בעלמא - ההפליה החמורה בין גז מצרי וגז ישראלי הינה הפליה ממשית והשלכותיה ממשיות (וקשות). לדאבון הלב - הפליה זו אף קיבלה בימים אלה ממש "תג מחיר" כאשר החברה לישראל ביכרה להתקשר עם ספק הגז המצרי בעסקה לרכישת גז טבעי בהיקף שעשוי להגיע עד לסך של כ- 10 מיליארד דולר², חלף רכישת הגז הטבעי מספקי הגז הישראלים, שמתקשים להתחרות עם ספק הגז המצרי הנהנה מיתרון אדיר על פניהם, כמפורט לעיל.

² וראו לעניין זה הדיווחים המיידים של החברה לישראל ושל חברת אמפל - אמריקן ישראל קורפוריישן לרשות לניירת ערך ולבורסה לניירות ערך מהיום (13.12.2010).

17. אין צורך להרחיב את הדיבור אודות הנזק המשמעותי שנגרם לפרויקט "תמר" (אשר כבר עתה נאמד על סך של כ- 5 מיליארד דולר); לספקי הגז הישראליים; למדינת ישראל (אשר מכיסה יגרעו הכנסות ממיסים ותמלוגים בהיקף דומה לסך האמור) וכן למשק הישראלי בכללותו לנוכח הפסד העסקה (אדירת ההיקף) עם החברה לישראל ונפילתה של עסקה זו (כ"פרי בשל") לידים מצריות.
18. הנה כי כן, ברי כי קיימת הפליה בוטה ומשמעותית בין ספק הגז המצרי ובין ספקי הגז הישראליים, וכי הפליה זו היא הפליה אסורה ובלתי חוקתית.
19. ברור אפוא, כי על מדינת ישראל לחתור לצמצום ההפליה הקיימת ולא לבחון דווקא כיצד להעמיקה. הדבר נכון ומתחייב לא רק מבחינה משפטית, חוקתית ומוסרית אלא הוא נכון ומתחייב גם משום שההפליה הקיימת בין ספקי הגז תפגע קשות ביכולתם של ספקי הגז הישראליים להתמודד ולהתחרות עם הספק המצרי. הדברים, למותר לציין, נכונים מקל וחומר במידה ומסקנות הביניים הנוכחיות יאומצו (חלילה) וההפליה בין ספקי הגז תוחרף.
20. אין ולא יכול להיות ספק, כי זהו אינטרס חשוב של מדינת ישראל (והצרכנים הישראליים) שתתקיים תחרות אמיתית בין ספקי הגז. ואולם, אין גם ספק כי זהו אינטרס ראשון במעלה של מדינת ישראל לקיים ולפתח מקורות אנרגיה ישראלים (ולא להיפך). המדובר באינטרס אסטרטגי של מדינת ישראל.
21. כבר מטעם זה (שלמרבה הצער לא נלקח בחשבון על ידי הוועדה ויועציה) ברי כי יש לדחות את ההסדר המוצע במסגרת דו"ח הביניים.

ב. אימוץ מסקנות הביניים יביא לפגיעה חמורה (ובלתי חוקתית) בזכויות הקניין של בעלי

ההיתרים, הרישיונות והחזקות (במישרין ובעקיפין)

(או: על הטעויות והכשלים שנפלו בחוות הדעת המשפטיות שניתנו בתמיכה למסקנות הוועדה)

22. אימוץ מסקנות הביניים (באם חלילה תאומצנה) יביא לפגיעה קשה ובלתי מידתית בזכויות הקנייניות של המשקיעים. פגיעה זו עומדת בניגוד גמור להוראות "חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו" והינה בלתי חוקתית כלל ועיקר.

1.ב. הפגיעה ב"זכויות הקניין" של המשקיעים והיזמים -

23. כאמור בין היתר במסגרת נייר העמדה מיום 25.8.2010 (ר' בין היתר עמודים 8-9 שם), מושג "הקניין" הקבוע בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו כולל כל זכות רכושית באשר היא.
24. נזכיר שוב בהקשרים אלו את הדברים שנאמרו על ידי כבוד נשיא בית המשפט העליון בדימוס, פרופ' אהרון ברק בבג"ץ 1661/05 המועצה האזורית חוף עזה נ' כנסת ישראל [פורסם בנבו, 9.6.2005], בזו הלשון:

"ה'קנין' בהוראה זו משתרע על כל זכות רכושית... נמצא, כי ההגנה על הקנין משתרעת לא רק על זכויות 'קנייניות' כגון

**בעלות, שכירות חזקת הנאה, אלא גם על זכויות 'אובליגטוריות'
בעלות ערך רכושי".**

25. וכן נזכיר שוב את הדברים שנקבעו בסוגיה זו בבג"ץ 4593/05 "בנק המזרחי":
- "... על כן כולל המושג החוקתי של הקניין גם את הזכות לחזקה ואת הזכויות האובליגטוריות... על רקע זה נקבע כי הקניין במובנו החוקתי משמעותו זכות רכושית, בין זכות חפצא ובין זכות גברא".**
26. שעה שזכויות "אובליגטוריות" גרידא נתפסות בפסיקה כ"זכויות קניין" ברות הגנה, על אחת כמה שזכויות יזמי הגז הנובעות מכוח ה"היתרים", ה"רשיונות" ו"החזקות" המוחזקים על ידם, בין במישרין ובין בעקיפין, הינן זכויות רכושיות בעלות ערך כלכלי שיש לראותן כזכויות קנייניות - מוגנות. עוד ברור, כי לאחר שזכויות אלו נרכשו במתווה כלכלי ידוע מראש (טיב הזכות מחד, וטיב והיקף התמורה למדינה מאידך), אין לפגוע בהן.
27. שוויין הכלכלי של זכויות אלו משקלל בין היתר את גובה התמלוגים והמיסים שהמשקיע חב למדינה, ופועל יוצא מכך הוא כי אימוץ מסקנות הביניים של הועדה, ויישומן בפועל, יגרע באופן משמעותי ביותר מערכן הכלכלי של זכויות אלו וממילא הוא עולה כדי פגיעה משמעותית וישירה בזכויות קנייניות - חוקתיות.
28. על רקע האמור, ברי כי אין לקבל את הטענה (הגורפת באופן מגמתי ומובהק) המופיעה בחוות דעתו של המשנה ליועץ המשפטי לממשלה - עו"ד ליכט הנכבד, לפיה אימוץ מסקנות הביניים איננו כולל כל פגיעה שהיא בקניין של בעלי ההיתרים, הרשיונות והחזקות. המדובר בכל הכבוד בטענה לא נכונה (לשון המעטה) העומדת בניגוד גמור להלכות הידועות בעניין זה (כאמור בין היתר לעיל).
29. לנוכח טענות מעין אלו, קשה שלא לקבל את הרושם כי לועדה נקבעו מראש "מטרות" ו"יעדים", וכי כל תכליתה של הועדה (והיועצים מטעמה) לנסות ולמצוא את הדרך "להכשיר את השרץ", ולהסביר מדוע ניתן (כביכול) לפגוע בזכויותיהם של הזימים. במסגרת מאמצים אלו עושים יועציה של הועדה שימוש בכל טענה שניתן להעלות, בין אם מדובר בטענה רצינית וראויה ובין אם לאו.
30. ודוק- "דעתו" של עו"ד ליכט, עליה נסמכת הועדה, הינה בכל הכבוד הראוי "דעת מינוט", שאינה עומדת בקנה אחד עם הוראות פסיקת בתי המשפט בישראל. **לא בכדי, גם פרופסור אדרעי (שחוות דעתו צורפה אף היא לדו"ח הביניים ובתמיכה לו), סבור כי ההסדר המוצע דווקא כן יפגע בזכות הקניין של בעלי הזכויות.** כך, במסגרת חוות דעתו קובע פרופסור אדרעי, בניגוד גמור לקביעתו של עו"ד ליכט, כי **"... התיקון יפגע בזכות הקניין של בעלי זכויות נפט ותיקות..."**³.
31. בכל הכבוד, לא ניתן לסבור ברצינות אחרת.

³ ראו בין היתר, עמ' 3 סעיף ה' לחוות הדעת של פרופסור אדרעי.

32. כאמור גם בנייר העמדה מיום 25.8.2010, פגיעה תמורה בזכויות הקנייניות של בעלי הרשיונות ההיתרים והחזקות איננה אפשרית ואיננה חוקתית, אלא אם היא מקיימת את תנאיה של "פסקת ההגבלה" שנקבעה בסעיף 8 לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו (ואין זה המקרה בענייננו).

2. הפגיעה הצפויה בזכויות הקנייניות של המשקיעים אינה עומדת בתנאי "פסקת ההגבלה"

33. כידוע על פי סעיף 8 לחוק יסוד כבוד האדם וחירותו - **"אין פוגעים בזכויות שלפי חוק-יסוד זה אלא בחוק ההולם את ערכיה של מדינת ישראל, שנועד לתכלית ראויה, ובמידה שאינה עולה על הנדרש או לפי חוק כאמור מכוח הסמכה מפורשת בו"**.

אם כן, הדרישה הראשונה שמציבה "פסקת ההגבלה" כתנאי לכך שפגיעה בזכות יסוד מוגנת תיחשב חוקתית הינה שהפגיעה תיעשה "בחוק".

34. אלא מאי? שעיון בחוות דעתו המשפטית של עו"ד ליכט מלמד, כי היא איננה מכילה התייחסות מתאימה לתנאי מקדמי וחשוב זה. ולא בכדי - ההסדר המוצע אכן לוקה באופן ברור (גם) במישור זה. ונסביר;

35. כאמור בנייר העמדה מיום 25.8.10, הדרישה כי פגיעה בזכויות יסוד תיעשה דווקא "בחוק" איננה דרישה "טכנית" בלבד לקיומו של חוק שנחקק באמצעות הליך פורמאלי תקין, אלא היא כוללת בחובה גם את הדרישה כי החוק יקיים אחר היסודות האלמנטאריים הנדרשים מחוק ראוי, לרבות הדרישה כי החוק יהא - (1) **"כללי"** ו-(2) - **בעל תחולה צופה פני עתיד (ולא תחולה רטרואקטיבית ו/או רטרוספקטיבית)**. וראו שוב לעניין זה, דבריו של נשיא בית המשפט העליון בדימוס, פרופ' אהרון ברק בספרו **פרשנות במשפט כרך שלישי - פרשנות חוקתית (1994)**, בעמ' 489-490.

36. בענייננו - ההסדר המוצע לוקה (למצער) בשני מישורים אלו.

37. **ראשית**, הכוונה להחיל הסדר פיסקאלי ספציפי אך ורק על "יזמי הגז", ואף על כל "מאגר" ו"מאגר" באופן ספציפי ובנפרד, לוקה באופן ברור בהיעדר "כלליות". ההסדר מכוון למספר מצומצם וידוע מראש של משקיעים ו"מיזמים" וככזה הוא הסדר "פרטני", סקטוריאלי ופסול.

38. עמדנו על הדברים גם במסגרת נייר העמדה מיום 25.8.10 - חקיקה שאיננה "כללית" איננה עומדת בקנה אחד עם עקרונות היסוד של שלטון החוק, המחייבים כי הנורמות הקבועות בחקיקה תהיינה "כלליות" ותחולנה על קבוצה **בלתי מסוימת** של אנשים/חברות ומיזמים.⁴

39. **שנית**, ההסדר המוצע מבקש לשנות את התוצאות המשפטיות של פעולות והשקעות עתק **שבוצעו כבר** על ידי המשקיעים והיזמים, **טרם השינוי** המוצע ובהתבסס על הדין הקיים, קרי - המדובר בהסדר **בעל תחולה רטרואקטיבית (ולמצער רטרוספקטיבית) פסולה**.

⁴ וראו לעניין זה בין היתר - פרופ' רובינשטיין ופרופ' מדינה בספרם "המשפט החוקתי של מדינת ישראל", כרך א' בעמ' 287.

40. "מכבסת המילים" ו"הקונסטרוקציות המשפטיות" השונות הנשמעות כיום (על ידי גורמים כאלו ואחרים), אינן יכולות לכסות על העובדה הפשוטה שאימוץ ההסדר המוצע יגרע באופן קשה משוויון הכלכלי של זכויות רכושיות - קנייניות, שנרכשו על ידי המשקיעים והיזמים בהשקעה אדירה עובר להסדר המוצע ובהסתמך על הדין הקיים.
41. כבר עמדנו על כך שהחלת חקיקה באופן רטרואקטיבי ו/או רטרוספקטיבי, עומדת בניגוד לעקרונות יסוד של השיטה המשפטית ובניגוד למושגים מקובלים של צדק. היא פוגעת ב"ודאות" וב"ביטחון" והיא אינה מאפשרת תכנון מראש של התנהגות. חקיקה כזו אין לאפשר.
42. ברור אם כן כי ההסדר המוצע לוקה בהיעדר "כלליות" וב"רטרואקטיביות" וככזה הוא אינו ממלא אחר הדרישה כי פגיעה בזכויות קנייניות תיעשה "בחוק".
43. אין צריך לומר בהקשרים אלו, כי גם ההצעה לבטל את ניכוי האזילה שלא באמצעות חקיקה מסודרת (אלא באמצעות תיקון תקנות מס הכנסה, 1947 (ניכויים מהכנסת בעלי זכויות נפט), תשט"ז - 1956), עומדת בדרישה כי פגיעה בזכויות קנייניות תיעשה ב"חוק".
44. כבר מטעם זה (אי עמידה בדרישה כי פגיעה תיעשה "בחוק") ברי כי דינן של המלצות הביניים לשבט. ואולם בכך לא די. ההסדר המוצע איננו עומד גם בתנאי הדורש כי פגיעה בזכויות יסוד קנייניות תתאפשר רק אם היא נועדה ל"תכלית ראויה".
45. במסגרת נייר העמדה מיום 25.8.10 עמדנו על כך שעמדת המלומדים והפסיקה בסוגיה זו הינה, כי קיימים שני סוגים עיקריים של "תכליות ראויות" - (א) קידום זכויות אדם; ו- (ב) קידום מטרות חברתיות. לעומת זאת, "העשרת קופת המדינה" לכשעצמה ו/או מניעת עלויות כספיות, אינן תכליות העולות מצד עצמן כדי "תכלית ראויה" (ראו לעניין זה בעמ' 11-12 לנייר העמדה מיום 25.8.10).
46. נראה כי גם הועדה הנכבדה ויועציה המשפטיים מבינים, כי ההסדר המוצע לוקה (גם) בעניין זה (מאחר ואין חולק כי כל תכליתו של ההסדר המוצע הינה העשרת קופת המדינה בסכומי כסף נוספים), וזו, כך נראה, הסיבה שבמסגרת דו"ח הביניים וחוות הדעת המשפטיות שנלוות לו נעשה ניסיון "לעקוף" דרישה מהותית זו באמצעות "תרגילי מילים" ומשחקי "טרמינולוגיה" כאלו ואחרים.
47. כך, "העשרת קופת המדינה" הפכה בלשון הועדה ויועציה ל"השגת צדק חלוקתי" ו"קופת המדינה" הפכה בין ליל ל-"כיסו של הציבור".
48. מרשתנו סבורה כי שימוש בטרמינולוגיה "פופוליסטית" אינו יכול לבוא במקום דיון ענייני ורציני, וכי לא ניתן באמצעות משחקי מילים להצמיח, יש מאין, "תכליות ראויות" בניסיון להכשיר מהלכים פוגעניים ובלתי חוקתיים.
49. בכל הכבוד - "העשרת קופת המדינה" איננה "צדק חלוקתי" ו"קופת המדינה" איננה "כיסם" של הנחשלים והנדכאים בחברה.

50. אם נקבל "השוואה" זו שמציע עו"ד ליכט, לעולם ניתן יהא "להכשיר" (כביכול) חקיקה תקציבית הפוגעת בזכויות יסוד בטענה שהעשרת קופת המדינה מהווה לכשעצמה "צדק חלוקתי". הדברים אינם נכונים וגם אינם עולים בקנה אחד עם כוונת המחוקק אשר ביקש לקבוע כי רק בשם "תכליות ראויות" אמיתיות (ומצומצמות) ניתן יהיה לפגוע (באופן מידתי ומצומצם) בזכויות יסוד חוקתיות.
51. ואם "בתכליות ראויות" עסקינן, הרי שמרשתנו סבורה כי קיימים מטרות וצרכים חברתיים רבי חשיבות (שספק אם נלקחו בחשבון במסגרת דיוני הועדה) המחייבים דווקא שלא להגדיל את הנטל המוטל על כתפי יזמי הגז הישראליים.
52. כזה הוא, בין היתר, הצורך להעמיד את מדינת ישראל בקרב המדינות המייצאות גז (ומנגד - צמצום ההפליה והתלות הקיימת כיום במקור חיצוני כגון מצרים, לצרכי הספקת הגז). המדובר באינטרס לאומי ראשון במעלה של מדינת ישראל; כזה הוא גם הצורך לעודד ייצור חשמל מגז, שהינו זול יותר ו-"ירוק יותר", ועל כן עידודו יטיב הן עם המדינה והן עם כלל אזרחיה; וכזה הוא גם הצורך לעודד ביצוע השקעות כגון אלו על ידי המגזר הפרטי ולא על חשבון הקופה הציבורית; ועוד.
53. הנה כי כן - הכוונה להעשיר את "קופת המדינה" (יהא הכינוי ש"יוצמד" למטרה זו אשר יהא, והגם שלא יהיה ביישומו של ההסדר המוצע - ככל שיאומץ חלילה - כדי להעשיר באמת את קופת המדינה, בין היתר בשל גזרותיו הקשות על המשקיעים והיזמים), העומדת בבסיס ההסדר המוצע, אין בה כדי להצדיק פגיעה חמורה כל-כך בזכויות הקנייניות המוגנות של המשקיעים והיזמים ו/או את הפגיעה בתכליות ראויות אחרות המחייבות שלא להגדיל את נטל המס.
- התנאי הנוסף הקבוע בפסקת ההגבלה, מחייב כי פגיעתו של החוק בזכות החוקתית תהיה "במידה שאינה עולה על הנדרש".**
54. דומנו שגם בעניין זה לוקות מסקנות הביניים.
55. ראשית, נראה כי לא קיים קשר רציונאלי בין "האמצעי" (ההסדר המוצע) ובין "המטרה" (העשרת קופת המדינה), שכן ההסדר המוצע (לו יאומץ) לא יגשים, ככל הנראה, את התכלית אותה הוא נועד להגשים, וזאת בין היתר לנוכח ההשלכות השליליות הכרוכות במהלך שכזה, ובכלל כך -
- (א) ההפליה החמורה בין גז מצרי ובין גז ישראלי והאפשרות כי מקורות האנרגיה הישראליים יוזנחו לטובת מקורות אנרגיה ערביים;
- (ב) הפגיעה ביציבותם של חיי המסחר בישראל;
- (ג) הברחת המשקיעים הזרים;
- (ד) הפגיעה הצפויה ביחסיה של ישראל עם שותפות הסחר המרכזיות שלה;
- (ה) ועוד.

56. שנית, קיימים אמצעים פוגעניים פחות. די אם נזכיר כי ניתן וראוי להחיל את ההסדר המוצע אך ורק ביחס לזכויות שטרם נוצרה ביחס אליהם ציפייה, ובכך לצמצם באופן משמעותי את הפגיעה במשקיעים.
57. שלישית, גם מבחן "המידתיות במובן הצר" ובחינת היקף הפגיעה בזכויות החוקתיות וב"הסתמכות" העצומה של המשקיעים, אל מול האינטרסים המצדיקים כביכול את הפגיעה (שספק באם קיימים), מעלה כי ההסדר המוצע איננו מידתי ואין בו כדי להצדיק את הפגיעה ביזמים ובמשקיעים.
58. הטענות הנשמעות כיום לפיהן "אין ליזמים כל זכות ציפייה הראויה להגנה או אינטרס הסתמכות מוגן" (ראה לדוג' סעיף 50 לחוות הדעת של עו"ד ליכט), הינן טענות שספק אם יש בהן ממש. במיוחד מקוממת (ומעוררת תהיות) הטענה כי מצגים מפורשים שניתנו ליזמים (למצער) הן על ידי משרד התשתיות הלאומיות (המשרד הממונה על חוק הנפט כזכור) והן על ידי משרד האוצר (והעומד בראשו) מי שמינה את הועדה הנכבדה דכאן, הינם מצגים חסרי משמעות וחסרי תוקף וכי לא ניתן היה להסתמך עליהם.
59. לולא הדברים היו מועלים על הכתב לא היינו מאמינים כי ניתן ברצינות לטעון טענה כזו ובשם "הצורך" להכשיר את ההסדר שמוצע על ידי הועדה. כל בר-בי-רב יכול לשער היכן תמצא עצמה מדינת ישראל באם משקיעים, זרים ומקומיים כאחד, לא יוכלו לסמוך ולהסתמך על הבטחות מפורשות שניתנו ויינתנו להם על ידי שרים בממשלת ישראל.
60. הנה כי כן, ההסדר המוצע והחלתו למפרע גם ביחס לזכויות קיימות ומוגנות וכאלה שיש ציפייה והסתמכות לגביהן, יפגעו באופן קשה בזכויות קנייניות של היזמים ובשוויין של זכויות אלו; הסדר כזה אינו עומד בתנאי פסקת ההגבלה ולפיכך אין לאמצו.

ג. ההסדר המוצע - "אותה גברת (העלאת תמלוגים למפרע) בשינוי אדרת"

(ובמילים אחרות: לא ניתן "לעקוף" את האיסור לשנות את שיעור התמלוגים באמצעות

שימוש לא ראוי בדיני המס)

61. ההסדר המוצע מהווה ניסיון (פסול) "לעקוף" את האיסור בדבר הגדלת שיעור התמלוגים באופן רטרואקטיבי, באמצעות חקיקת מס.
62. כבר עמדנו על כך (ר' בין היתר בפרק ה' לנייר העמדה מיום 25.8.2010), כי לנוכח ההבדלים מהותיים בין משטר המס ומשטר התמלוגים, לא ניתן ואין זה ראוי "לערבב" ביניהם ולעקוף את האיסור החל על שינוי רטרואקטיבי של התמלוגים באמצעות הגדלת נטל המס.
63. את תשלומי המיסים גובה המדינה כריבון, ולעומת זאת את כספי התמלוגים גובה המדינה כבעלת מוצר או נותנת שירותים, ואין זה צודק או נכון כי המדינה תעשה שימוש בכוחה "הריבוני" כדי לחזק את כוחה ולשפר את תנאיה כנותנת שירותים.
64. לדאבונו הלב, מסקנות הביניים מלמדות כי זהו בדיוק המהלך עליו ממליצה הועדה - קרי, שימוש בכלי המס כדי לנסות ולעקוף (כביכול) את האיסור הברור החל על העלאת תמלוגים רטרואקטיבית.

65. רק כך ניתן להבין הכיכוד הועדה שהוקמה על מנת לבחון את האפשרות להעלות את שיעור התמלוגים החליטה בסופו של דבר להטיל על יזמי הגז מס "ייחודי" (במקום להעלות את התמלוגים). אין זאת אלא שמדובר ב"אותה גברת בשינוי אדרת".
66. כזאת בכל הכבוד אין להתיר.
67. **מכל מקום**, חקיקת מס "מפלה" (וספציפית שכזו) איננה עולה בקנה אחד עם עקרונות היסוד של שלטון החוק וככזו היא פסולה. חקיקה מן הסוג הזה גם עומדת בניגוד גמור לעקרונות היסוד של דיני המס בישראל.
68. כבר עמדנו על כך (ר' שוב בפרק ה' לנייר העמדה מיום 25.8.10) כי עקרונות היסוד העומדים בבסיס משטר המיסים בישראל (כגון עיקרון "היכולת לשלם"), שוללים מכל וכל את האפשרות כי על תחום עיסוק ספציפי יוטל מס גבוה יותר ביחס לשיעור המס הכללי.
69. לא ניתן, בכל הכבוד, לאמץ הסדר מיסוי במסגרתו יושת שיעור מס גבוה יותר על פעילות כלכלית ספציפית. המדובר בפגיעה אנושה בעיקרון השוויון ובערכי היסוד של המשטר המיסוי בישראל.
70. ברי כי גם מהטעם הזה אין מקום לאמץ את מסקנות הביניים.

ד. הועדה הנכבדה לא העניקה את המשקל הראוי (אם בכלל) לשורה ארוכה של פרמטרים בעלי

חשיבות רבה לסוגיה העומדת בפניה

71. עיון בדו"ח הביניים ובחוות הדעת שצורפו לו מלמד, למרבה הצער, כי הועדה הנכבדה (ויועציה) לא נתנו את המשקל הראוי (לשון המעטה) לשורה ארוכה של פרמטרים ושיקולים רלבנטיים וחשובים לענייננו⁵.
72. כך ובין היתר, אין בדו"ח ביטוי אמיתי לבעייתיות הגיאופוליטית בה מצויה מדינת ישראל. אין זה סוד כי משקיעים זרים אינם ממהרים להשקיע בישראל מסיבות שונות הקשורות בעיקרון למתחים הגיאו-פוליטיים השוררים באזורנו. אין ולא יכול להיות ספק, כי אימוץ ההסדר המוצע יחמיר בעיה זו ויביא לכך שהמשקיעים הזרים ידירו את רגליהם ואת כספם ממדינת ישראל.

⁵ בהקשרים אלה נבקש לחדד ולהדגיש, כי אף מהמסמך שנערך על ידי מרכז המחקר והמידע של כנסת ישראל - ניתוח חלק הממשלה מהכנסות מנפט וגז טבעי, כפי שפורסם ביום 17.11.10 (היינו: לאחר פרסום דו"ח הביניים מטעם הועדה וחרף ההמלצות המקופלות בו) עולה בבירור כי, רבים החסרונות הגלומים בהגדלת חלקה של הממשלה בהכנסותיה מנפט וגז טבעי. כך ובהתאם, אל מול 4 יתרונות שצוינו במסגרת המסמך הנ"ל, הודגשו שישה חסרונות (במהותם) ואשר ביחס אליהם וכאמור לא ניתן מענה אמיתי ואו בכלל במסגרת דו"ח הביניים. להלן המעבר לשימוש בגז טבעי מביא לחיסכון ניכר למשק ולהקטנת זיהום האוויר. הגדלת התמלוגים או המס עלולה לעכב את התהליך הזה ולהקטין את הפירות הכלכליים והסביבתיים למשק.

חסרונות

- שינוי התמלוגים או המסים עשוי לגרום לחוסר יציבות פיסקלית ולהרחיק משקיעים זרים;
- בשל המצב הגיאו-פוליטי החברות הגדולות בתחום נמנעות מהשתתפות בקידוחים בארץ. הגדלת התמלוגים עלולה להביא להחמרת המצב;
- שוק הגז בישראל הוא ראשוני ויש בו שני ספקים בלבד. הגדלת התמלוגים או המס עשויה להתגלגל בחלקה על הלקוחות (בעיקר חברות לייצור חשמל ומפעלי תעשייה) ועל כלל הציבור בישראל;
- כאשר חלק הממשלה קטן יחסית הדבר עשוי להביא להשקעות רבות יותר, וייתכן שעדיף שיעור נמוך של חלק המדינה בהכנסות גבוהות משיעור גבוה של חלק המדינה בהכנסות נמוכות;
- הגדלת התמלוגים על הפקה מקומית של גז טבעי עשויה להקטין את הכדאיות הכלכלית של יצרנים מקומיים קיימים ועתידים בתחרות עם ספקים זרים (כיום חברת EMG);
- המעבר לשימוש בגז טבעי מביא לחיסכון ניכר למשק ולהקטנת זיהום האוויר. הגדלת התמלוגים או המס עלולה לעכב את התהליך הזה ולהקטין את הפירות הכלכליים והסביבתיים למשק.

73. כך גם נראה, כי הועדה הנכבדה לא נתנה דעתה באופן מספק להשלכות הקשות שטומנת בחובה ההפרה הבוטה של "כללי המשחק", החוקיים וההסכמיים הקיימים, והפגיעה הקשה שתגרם בשל כך למעמדה ולשמה הטוב של מדינת ישראל.
74. כך גם מתקבל הרושם, כי המלצות הועדה (הטומנות בחובן שינוי דרסטי של משטר התמלוגים הקיים), אינן נותנות את המשקל הראוי לכך שתעשיית הגז הטבעי הינה "תעשיית ינוקא" העושה את צעדיה הראשונים. סבורנו כי לא ניתנה התייחסות רצינית ומספקת לכך שהביקוש בשוק המקומי לא התפתח במלואו; לכך שישנה אי ודאות גדולה לגבי הרכיב המסחרי בכל הכרוך בשוקי הייצוא החיוניים על מנת להצדיק כלכלית פיתוח של כל תגלית גז משמעותית נוספת; לכך שאין עדיין הבנה מעמיקה לגבי גודל המאגרים העתידיים שיתגלו, אם בכלל; ולכך שלא קיימת בישראל תשתית הולכת גז (שעלות הקמתה נאמדת במיליארדים רבים).
75. לאור זאת, ברי כי אימוץ ההסדר המוצע בנסיבות העניין עלול להוליד מדיניות בלתי ראויה שעשויה לפגוע בהתפתחות משק הגז הטבעי. והדברים ברורים.
76. עוד נראה, כי הועדה הנכבדה לא בחנה באופן ממצה את נושא התחרות בענף הגז הטבעי, וכי לא ניתן משקל ראוי לכך שהשינוי הפיסקאלי המוצע לא רק שלא יעודד את התחרות בין הגופים השונים אלא אף יפגע בה.
77. עוד נראה, כי הועדה הנכבדה לא נתנה את המשקל הראוי (אם בכלל) לאפשרות כי העלאת נטל המס יביא לגלגול עלויות נוספות על המשק והצרכן הישראלי, לרבות בדמות עליה משמעותית במחירי החשמל.
78. כמו-כן נראה, כי הועדה הנכבדה לא נתנה את הדעת לכך שהפגיעה הקשה בחברות והשותפויות שהשקיעו כספים בסכומי עתק בחיפושים אחר מרבצי גז תהווה גם (ובעיקר) פגיעה קשה וישירה ב"ציבור הרחב" שהינו בעל אחזקות משמעותיות בחברות ובשותפויות אלו.
79. עוד נראה, כי הועדה הנכבדה לא נתנה את המשקל הראוי למעמדם ומצבם השונה של הפרויקטים והמיזמים השונים. כך, מסקנות הוועדה אינן נותנות, למרבה הצער והפליאה, ביטוי כלשהו לדיפרנציאציה וההבדלים המשמעותיים בין המאגרים והמיזמים (לרבות בכל הקשור להסתמכות המשקיעים וההשקעות הכספיות האדירות שאלו ביצעו), וברי כי גם בכך חוטאות (ולמצער, לוקות) מסקנות הביניים.
80. בנוסף, בעוד שבמסגרת כתב המינוי לוועדה מיום 12.4.2010 נדרשה הועדה, בין היתר, "לבחון את המערכת הפיסקאלית הנהוגה בישראל כיום בנגוע למשאבי נפט וגז, על כלל מרכיביה, תוך השוואה למדינות בעלות מאפיינים מקרו-כלכליים ודמוקרטיים דומים...", בפועל "ההשוואה" שהתבצעה התמקדה (ונראה שלא בכדי) במדינות כגון סוריה, לוב וכיוצ"ב, שאינן, בכל הכבוד, מדינות ברות השוואה למדינה ישראל והן אינן בעלות "מאפיינים מקרו-כלכליים ודמוקרטיים דומים". ודוק, לא זו בלבד שמדובר "בהשוואה" בלתי רלבנטית (שהובילה גם למסקנות מוטעות), אלא שמדובר גם בחריגה בוטה מההוראות וההנחיות ("המנדט") שניתנו לוועדה הנכבדה במסגרת כתב המינוי (כאמור) – דבר

המהווה חריגה (לשון המעטה) מסמכותה של הועדה.

81. ומעל הכל נראה, כי הועדה לא נתנה דעתה לכך שהיזמים נכנסו לתחום עתייר סיכון כשהם יודעים שהם יכולים לאבד את כל כספם וכספי המשקיעים ומאידיך (בסיכוי קטן) לקבל תשואה פנומנאלית. מדד ההשוואה הנכון לתשואה ה"נורמאלית" עבור המשקיעים והיזמים אמור להיות "השקעות הון סיכון" ולא כפי שמציעה הועדה. העובדה שהועדה הוקמה רק לאחר שנמצאה תגלית אינה הופכת השקעה מסוכנת לבטוחה "בדיעבד", ואין זה מתקבל על הדעת כי הועדה תמליץ כיום על תשואה רגילה "נורמאלית" בגין השקעה שבמועד שבו נעשתה הייתה עתירת סיכון. והדברים ברורים.

82. לעניין זה יצוין, כי הטענה שהמדינה השתתפה בסיכון של ההשקעות של חברות הגז מחמת שניתן היה לקזז הפסדים בקידוחים עקרים למול הכנסות בקידוח פעיל היא טענת סרק שמוטב היה לולא הייתה נטענת. כדי להמחיש את מופרכותה של הטענה נשאל, מה היה היקף ההשתתפות של המדינה ב"סיכון" לו היה מתקיים בענייננו התרחיש הסביר יותר, קרי - לו לא היו מתגלים מרבצי הגז שנתגלו, ולא היה ניתן לקזז את הוצאות החיפושים הרבות מקידוח פעיל כלשהו. והתשובה ברורה.

ה. סוף דבר

83. מרשתנו בדעה כי המסקנות המסתמנות של הועדה הינן מסקנות מוטעות מן היסוד אשר עלולות, לו אכן תיושמנה בפועל, להמיט אסון כבד על ענף חיפושי הגז הטבעי הישראלי ועל המשק הישראלי בכללותו.

84. מרשתנו בדעה, כי יישום המסקנות המסתמנות, לו אכן תיושמנה בפועל, עולה כדי הפרה בוטה של "כללי המשתק", החוקיים וההסכמיים הקיימים, יביא לפגיעה קשה במעמדה ובשמה הטוב של מדינת ישראל ולפגיעה קשה ביחסיה של ישראל עם שותפות הסחר שלה; ירתיע משקיעים זרים; ויסב פגיעה קשה לחיי המסחר בישראל וליציבות השוק.

85. מרשתנו גם בדעה כי יישום המסקנות המסתמנות, לו אכן תיושמנה בפועל, יחריף (במקום לצמצם) את האפליה הבוטה שכבר קיימת בין הגז המקומי "כחול לבן" לבין "הגז המצרי" המתחרה עימו באותו שוק ישראלי - הפליה כזו לא רק שהיא בלתי צודקת ובלתי ראויה, אלא גם עלולה להביא, בסופו של יום, להזנחת מקורות האנרגיה הישראליים לטובת מקורות האנרגיה הזרים, ולפגוע אנושות באינטרס הלאומי הישראלי השואף, בין היתר, לצמצם את תלותה של המדינה במקורות אנרגיה זרים (ערביים).

86. הניסיון (המסתמן) לשנות את המדיניות הפיסקאלית הקיימת עולה גם כדי פגיעה קשה, בלתי מוצדקת, בלתי מידתית, וממילא גם בלתי חוקתית, בזכויות הקניין של מרשתנו (ואחרים), והוא גם עומד בניגוד גמור לעקרונות היסוד של שלטון החוק בישראל.

87. עוד יוער בשולי הדברים (ומבלי לגרוע מחשיבותם) כי, מרשתנו מתקשה להבין הכיצד המלצות הביניים אינן מתמודדות עם ניירות העמדה (וחוות דעת המומחים) שהוגשו לוועדה הנכבדה עובר לפרסום ההמלצות מטעמה, כמו גם מדוע, ומלבד התייחסות לחוות הדעת שהוגשו בתמיכה להמלצות הביניים, אין בהמלצות הביניים כל התייחסות לחוות הדעת שהוגשו מטעם שותפויות הגז.

88. בשל הטעמים שהובאו לעיל (בתמצית), מרשתנו סבורה כי תהא זו טעות חמורה לאמץ את המלצות הביניים ולהופכן לסופיות באשר החסרונות הטמונים בהן עולים עשרות מונים על היתרונות (ככל שקיימים).

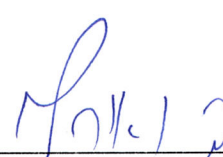
89. כאמור בפתח הדברים, מרשתנו שומרת על כל זכויותיה וטענותיה, וכן עומדת על זכאותה להופיע בפני הועדה הנכבדה במסגרת השימוע בע"פ שעתיד להתקיים בימים 20-21.12.2010, על מנת להמשיך ולשטוח את עמדתה בעניינים כבדי המשקל שעל הפרק (נשוא מינויה של הועדה דכאן).

יצחק לזר, עו"ד

אורלי טננבאום, עו"ד
גורניצקי ושות', עורכי דין

עופר צור, עו"ד